

Brândușa Vrânceanu

Ilustrații de: Mihai Criste

DRUMUL ÎNGERILOR

Timișoara 2019

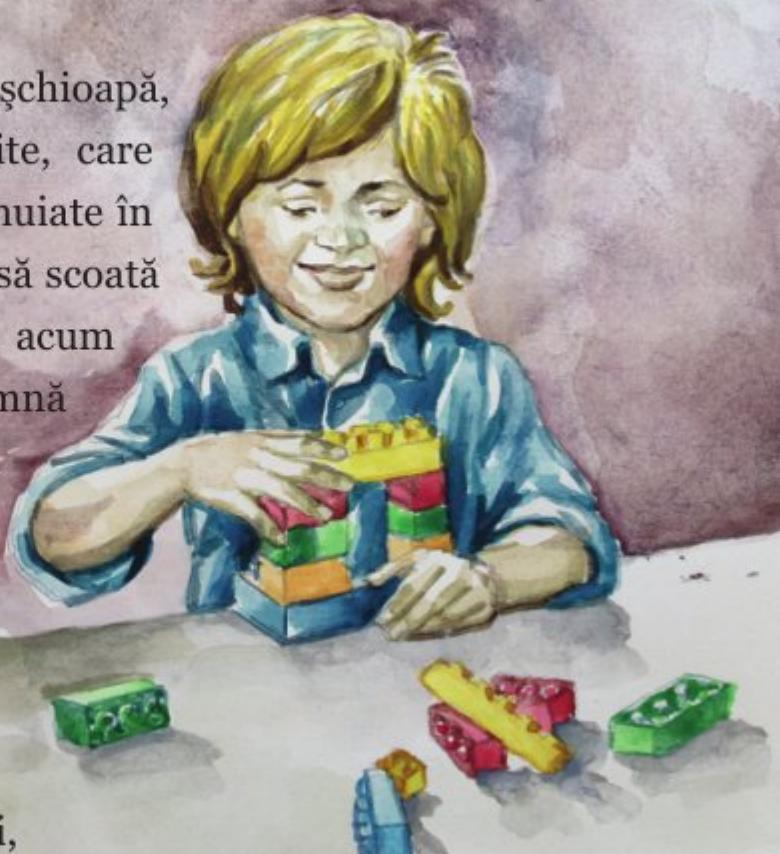
Ziua de toamnă, aurită și blândă, vălurea frunze de aramă caldă, pe adiate aripi de vânt, la ferestrele sufrageriei. Doru și Dimi se întorseră de câteva zeci de minute de la obișnuita plimbare prin parcul micului lor târgușor¹, cu Mama.

---

¹ Târgușor – aici, cu sensul de orășel.

Doru, băiețelul numai de o șchioapă, cu bucle blonde și răzvrătite, care aduceau mult cu șuvițele înmuite în aur ale Mămicii, ceruse voie să scoată din dulap cutia de Lego, și acum construia, cu o seriozitate demnă de un adevărat inginer, orășelul colorat și mititel, pe care îl locuiau, pasămite, piticoți și piticoate de înălțimea boldurilor cu gămălie.

Fratele mai mare, Dimi, la rândul lui, părea să facă ceea ce făcea în orice după-amiază, după întoarcerea din astfel de plimbări: își verifica clasoarele cu timbre, mânuind cu migală penseta și lupa. Dar, cu toate că mânile lui se mișcau peste file, ochii, atenți, o urmăreau, printre gene, pe Mama. În ultima vreme, fără să poată spune de ce, o undă de spaimă îi trecea prin inimă, de câte ori ea, atunci când se credea neobservată, îi învăluia pe amândoi, ba uneori și pe Tata, într-o privire fierbinte și iute, parcă furiosă, parcă furată de la altcineva. Nu era, în nici un caz, o privire obișnuită de-a Mamei!

O văzu cum se ridică din fotoliul de lângă geam, în care stătuse până atunci, uitându-se la frunzele căzătoare –

toamna era anotimpul său preferat!

– și cum se îndreaptă spre bibliotecă.

Degetele ei lungi și fine începură să mângâie cotoarele cărților, căutând, parcă, una anume. Când o găsi, o scoase din raft, se întoarse pe fotoliu, și, cu un glas dulce și cald, își strigă băieții:

– Doru, Dimi, haideți, să vă citească Mama poveste!

Pe mutrița lui Doru, ridicată spre ea, se zarea o luptă aprigă între bucurie și îndoială.

– Poveste? se miră el. Nu ne-ai citit niciodată povești, la ora asta. Pe urmă, o să trebuiască să ne culcăm?

Mama râse din toată inima.

Clopoței argintii se rostogoleau prin lumea întreagă, de fiecare dată când Mama râdea.

– Nu, dragul meu, cum o să vă culcați înaintea soarelui? Dacă o faceți, o să se supere pe noi și nu ne mai aurește frunzele, toamna asta. Stai liniștit, povestea de acum nu trebuie plătită cu nani. V-o dăruiesc, aşa...

să zicem că-n cinstea norului acela, în formă de broscuță, care a trudit să se formeze deasupra nucului. Îl vedeți?

Doru prinse a sări pe loc, ca o minge, de bucuria norului și a poveștii. Dimi se apropiе de fotoliul Mamei, cu spaima din inimă cu tot. Treaba asta, cu povestea pe gratis, îi plăcea la fel de puțin ca și privirile fierbinți și furișate. Se așezăram amândoi, ca de obicei în astfel de prilejuri, pe covor, unul de-a stânga, celălalt de-a dreapta

fotoliului. Cu cartea deschisă pe genunchi, Mama își plimbă câte-o mână prin părul fiecăruia:

– E un pasaj dintr-o carte de Charles Dickens, pe care o veți citi, în întregime, singuri, când veți fi mai mari.

Acum, eu nu vă voi spune din ea decât

povestea unei fetițe, Florence, care s-a întors, într-o zi, dintr-o călătorie, și care, în loc să găsească acasă pe Mama ei, a găsit o doică străină, lângă frățiorul ei, bebeluș.

Și vocea frumoasă a Mamei prinse să depene povestea:

– ăsta e fratele meu? întrebă fetița, arătând către copilaș.

– Da, drăguțo, răsunse Richards. Vino de-l sărută.

Dar fetița, în loc să înainteze, îi aruncă o privire serioasă și spuse:

– Ce ai făcut cu Mama?

– Dumnezeu s-o ierte, sărăcuța de ea! Ce am făcut eu? Nimica, domnișoară.

– Ce au făcut ei cu Mama? întrebă fetița.

– În viața mea n-am auzit ceva atât de înduiosător, spuse Richards.